

Niets is wat het lijkt.
Het witte dorp

NIETS IS WAT HET LIJKT

HET WITTE DORP

door

Bo Vickery

Verantwoordelijke uitgever: uitgave in eigen beheer met de hulp van
vzw Cunamo, [https:// www.cunamo.be](https://www.cunamo.be)

ISBN: 9789463886697

Nummer wettelijk depot: D/2019/Bo Vickery, uitgever

NUR-code: 330

QR-code spotifylijst

Omslagontwerp: Bo Vickery.

Foto's cover via Dreamstime.com - Craig Wactor en Mr Chan.

Foto op achterflap: www.paulgheyle.be

Alle rechten voorbehouden. Niets in deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit is een fictieverhaal. Alle gelijkenissen met gebeurtenissen of personen berust alleen en louter op toeval. De historische personages hebben echt bestaan. Alle vermelde boeken en kunstwerken bestaan echt.

*“Boeken worden niet geschreven om in te geloven,
maar om ze te doorgronden.”*

Umberto Eco – De naam van de roos

Muziek is balsem voor de ziel. In dit boek wordt veel muziek vermeld. Op het einde van het verhaal wordt duidelijk waarom muziek in dit boek belangrijk is. De liedjes vermeld in dit boek, kunt u beluisteren via een spotifymuzieklijst die terug te vinden is op

[https:// www.nietsiswathetlijkt.be](https://www.nietsiswathetlijkt.be).

Of u scant de QR-code in :

Dit boek is geschreven om het project **Bokido** te ondersteunen dat kinderen wil helpen zich creatief te uiten door het maken van een eigen stripverhaal of boek: www.bokido.be.

Ter nagedachtenis aan Seger en Roeland, sterrenkinderen aan de hemel en ter nagedachtenis aan mijn papa Marcel. Onze dierbaren lopen naast ons, zij aan zij, heel ons leven lang. Liefde verlaat ons, maar sterft niet. Dit boek kwam tot stand met de hulp van vzw Cunamo, www.cunamo.be.

*Een boek lezen is meevliegen
op de vleugels van de fantasie van de schrijver.*

INHOUD

De hel: avaritia - hebzucht - 1 mei 2018	9
Het paradijs: droomangst - oktober 2018	19
De hel: superbia - hoogmoed - 2 mei 2018	39
Het paradijs: stemmen uit het verleden - november 2018	49
Het verleden: 13 oktober 1328	63
De hel: ira - woede - 3 mei 2018	77
Het paradijs: onderhuids - december 2018	91
De hel: invidia - jaloezie - 4 mei 2018	107
Het paradijs - ijskoud - januari	115
De hel: gula - gulzigheid - 5 mei 2018	131
Het paradijs - zien - februari 2019	147
De hel: luxuria - lust - 6 mei 2018	173
Het paradijs - spoorzoeken - maart 2019	189
De hel: acedia - traagheid - 7 mei 2018	209
Het paradijs - ontdekking - april 2019	227
Het verleden: 13 oktober 1831	237
Epiloog: bestemming bereikt - mei 2019	245
Aanbevolen boeken	254
Dankwoord	257
In het spoor van ...	259

DE HEL: AVARITIA - HEBZUCHT - 1 mei 2018

"Je bent pas rijk als je dankbaar bent."

Avaritia , Pieter Bruegel, gravure Pieter van der Heyden, Metropolitan Museum of Art New York

Dertien minuten, zo lang stond ze er al. Hij lag in de modder, met zijn gezicht naar beneden. Begraven. Met zijn blote kont naar de hemel gericht als een witte zon in het bruine slijk, op een eeuwenoude buurtweg tussen twee landbouwvelden die aan een woonwijk grensden. Voor zover zij wist, waren ze nog nooit voor een moord naar Lissewege moeten gaan. Zij kon het weten, want ze was Luca Viseur, commissaris van de Federale Gerechtelijke Politie of FGP in Brugge. In vroegere tijden waren in Lissewege soms moorden gepleegd, zoals in veel dorpen. Maar dat was lang geleden. De laatste moord waar zij van af wist, dateerde uit 1931. Een vrouw was op weg naar de vroegmis doodgeschoten, net als haar man. Over het motief hadden allerlei verhalen de ronde gedaan, zoals altijd in een klein dorp. Liefde, hebzucht, wraak? De meningen liepen uiteen. Er was zelfs een lied over gemaakt in het dorp, dat de volkszangers ten gehore brachten in de cafés:

*Te Lissewege in een stille streke
deelt ieder de smart en de rouw.
Daar werd een misdaad bedreven
op een brave man en zijn vrouw.
Ze gingen weg vroeg in de morgen,
hun plichten volbrengen voor God,
een wreedaard die zich verborg
loste een moordend schot.
Refrein: Wreed, wreed gij moordenaar
die uwe misdaad bedacht.
Men noemt u een barbaar
en ge wordt van elkeen veracht.
Daarom zult gij voor levenslang
boeten in het sombere gevang (2x)*

Moorden interesseerden Luca al van kindsbeen af. Een duister kantje? Misschien was ze daarom bij de politie gegaan. Of was het uit rechtvaardigheidsgevoel? Op die vervelende momenten waarop alles

Oude affiche Lissewege

tegensloeg op haar werk, vroeg ze zich na twintig jaar soms af waarom haar jongere ik destijds de keuze voor de politie had gemaakt. Terwijl ze aan het wachten was op de bevindingen van de nieuwe wetsdokter en de leden van het technische labo, dwaalden haar gedachten af naar haar gelukkige jeugd. Waar was de tijd dat ze op deze veldweg met haar vriendinnetjes speelde? Lang geleden. Hoe onbezorgd was ze toen? Had ze toen ooit kunnen vermoeden dat ze later bij de politie zou werken? In haar jeugd had ze er altijd als een jongen uitgezien. Ze wou zelfs dat ze een jongen was. Als kind voetbalde ze liever dan met barbiepoppen te spelen. Ook nu nog zag ze er mannelijker uit dan de meeste vrouwen. Rokken en kleedjes waren niet aan haar besteed. Misschien had de drang naar een avontuurlijke job haar wel doen beslissen om bij de politie te gaan, of misschien wilde ze gewoonweg andere mensen helpen.

‘Kom eens kijken, we hebben hem omgedraaid. Er zat modder in zijn neus en mond. Maar we hebben nog iets anders gevonden.’

Luca waadde voorzichtig door de plakkende modder naar het lijk. Het afstappingsteam was al ter plaatse. Ze had haar gummilaarzen moeten meebrengen. Het had de laatste dagen veel geregend. Ze moest toch eens laarzen in haar koffer leggen; haar felrode sneakers zouden smerig zijn.

De dode was een man, gekleed in een blauw pak met uitzondering van zijn afgestroopte broek. Zoals iedereen met enig aanzien tegenwoordig een blauw pak droeg. Lederen schoenen, duur horloge om de pols. De ogen wijd opengesperd. Op zijn voorhoofd een letter P gekerfd. Lichaam bedekt met modder. Zijn handen hadden zich vastgeklauwd in de grond. In zijn mond zat modder, maar niet alleen dat, er zat ook een gouden munt in. De mensen van het labo namen de munt voorzichtig uit de mond. De moordenaar had gewild dat ze het goudstuk vonden. Het was vochtig en aangekoekt met modder. Er stond iets op geschreven: *Avaritia*.

‘Zegt jullie dat iets?’

Luca’s kennis van het Italiaans was onbestaande, maar gelukkig was haar collega Roberto Chieti van Italiaanse afkomst. Zijn grootouders

hadden zich ooit in Wallonië gevestigd om er in de steenkoolmijnen te werken. Zijn vader was verliefd geworden op een Brugse en in die tijd zocht men steenkoolarbeiders voor de cokesfabriek in Zwankendamme. Zo was hij in deze contreien verzeild geraakt. Roberto was geen typische Italiaan zoals je ze zag in films. Geen versierder. Neen, een jonge, plichtsbewuste vader. Die wel altijd omgeven was door een walm van aftershave en elke dag een andere das droeg. Bij de Federale Gerechtelijke Politie droeg enkel de dirjud een uniform bij officiële gelegenheden, zij hadden er zelfs geen, gelukkig maar. Voor Roberto was zijn kleurige das zijn uniform.

‘Hebzucht’, vertaalde Roberto. ‘*Avaritia* is een van de zeven hoofdzonden. Het woord betekent hebzucht. Het komt voor in de Goddelijke komedie van Dante, een 13de-eeuwse Italiaanse dichter. De P op zijn voorhoofd staat voor *Peccata. Septem peccata mortalia*, de zeven hoofdzonden. In Dantes boek krijgen overledenen de letter P door engelen op het voorhoofd gekerfd vooraleer ze van de hel naar de louteringsberg mogen gaan. Er bestaat een trucje om de zeven hoofdzonden te onthouden: *Saligia. Superbia, avaritia, luxuria, invidia, gula, ira en acedia*. In het Nederlands: hoogmoed, hebzucht, lust, jaloersheid, gulzigheid, woede en traagheid. Italianen kennen hun klassiekers. Dante vond dat de wolf bij hebzucht hoorde, vandaar wellicht de moderne uitdrukking “geldwolf”.

‘Geld als het slijk der aarde. Onze moordenaar heeft die uitdrukking wel letterlijk genomen door het slachtoffer hier te dumpen en hem een gouden muntstuk in de mond te stoppen.’ De nieuwe wetsdokter, Wouter Vanparys, mengde zich in het gesprek. Hij zag er niet erg uitgeslagen uit. ‘Aangename kennismaking overigens. U bent dus Luca Viseur. Ik heb al veel over u gehoord.’ Wouter kwam enigszins gespannen over. Hij was nieuw en had wellicht het gevoel dat hij zich moest bewijzen. Dat was ook zo: nieuw vlees in de kuip werd altijd getest bij de politie.

‘Dan hoop ik dat u enkel goede dingen over mij hebt gehoord. En je mag “je” zeggen, overigens. Heb je nog informatie voor ons?’